

Vallomások a művészetről

A Magyar Művészeti Akadémia Budapestről érkezett tagjai vendégeskedtek múlt csütörtökön Magyarakanizsán. A József Attila Könyvtár Koncz István termében megtartott beszélgetés résztvevői Tamás Menyhért, író, költő, Rátóti Zoltán, színművész és Pécsi Györgyi, irodalomtörténész, az akadémia levelező tagja volt, aki a diskurzust terelgette abba a mederbe, ami aztán a hallgatónak még otthon is mély érzésekkel teli gondolkodásra adhatott okot. A vallomások a művészetten keresztül elvezettek az életre, a művészek hitvallására, emberi érzéseikre, amik által, kevés, de annál inkább csontig hatoló szavak segítették az utat.

Kiindulópontként a Tamás Menyhért által oly sokra becsült, és az emlékévé miatt is apropót szolgáltató Arany János szolgált a beszélgetésben. A leporolást megérdemlő kötetek fontosságáról és hatásáról volt szó, ahogy Tamás Menyhért mondta, a magyar irodalom legnagyobb csillaga Arany, s nem is fontos azt emlegetni, ki milyen sorssal indult, az ő esetében is, mint mindenkiében, az a lényeg, hova jutunk. „Most jön a csend, és az a dolgunk, hogy ámuljunk tovább Arany Jánost!” – fejtette ki az író.

Rátóti Zoltán színművész pedig azzal tette fel a koronát az Aranyról szóló diskurzusra, hogy nem mindennapi előadásmódjában a közönség elismerését is kivívó módon mondta el a költő néhány versét.

Ám ettől még többet kaphatott az, aki ott volt ezen az esten, hiszen a szavakkal nem kufarkodva, annál inkább meghatóan és szóképekkel engedte magához közel a hallgatót Tamás Menyhért. Mondhatnánk: Lélektől lélekig. A hallgató a legtöbbet adta a vendégeknek, amit ember adhat a másíknak: az idejét, de cserébe beköltözhetett egy érzékeny, emberi lélek legmélyebb bugyraiba, az érzéseibe, ami éppen attól vált olyan széppé, hogy őszinte, emberi volt csütörtökön este Magyarakanizsán.

